

Аравелла, не бѣше ся еще явила да земе благословеніята му.

Зората ѿмѣташе нѣкакво блѣдно сїяніе прѣзъ тѣснитѣ окна на тъмницѣтъ. Кохранъ, вглубенъ въ жалостны размислы, намѣрваше си въ отчаяніе, защото никакъ не бѣ видѣлъ нито пригърнѣлъ вождѣ-бѣннатѣ си дѣщерѣ; а като искаше да расхладн горѣщѣтъ си главѣ подпираше ѣкъ съ рацѣтъ си о студенытъ и влажны стѣны. Тутакъ си вратаа ся отвори хъ излека и показа ся, придружена отъ другъ господжъ, една мома въ всячкото сїяніе на младост и хубость; имаше растъ высокъ и постѣпкъ скършенъ и величественъ. Чернытъ ѣ очн, другъ пѣтъ толкозъ свѣтлытъ, свидѣтельствующъ сега за онѣзи най-дълбокѣтъ скърбъ, която прѣсушава съзнытъ; черната ѣ като жужель коса падаше на сладкото и гладкото ѣ като най-чистъ мраморъ чело. Злочестныйтъ узникъ подигна главъ: »Дѣще моя, Аравелло моя« извика. И ангелътъ утѣшителъ ся вврли въ отеческытъ му обѣтія.

— Татко мой! Добрый ми Татко! . . . Не можъ да ся сдържи; хълцаніята удушихъ гласътъ ѣ.

Тъмничникътъ ся оттегли, като имъ извѣсти че състанокътъ имъ трѣбаше да бѣде краткъ.

— Господъ да тя съхрани, горкынка дѣще, приложи Кохранъ, като ѣкъ пристискаше до сърдцето си и ѣкъ цѣлуваше по челото. Бояхъ ся да не умрѣ безъ да могъ да дамъ послѣднето си благословеніе на дѣщерѣ си, и туй щѣше да бѣде за мене по-жестоко и отъ самътъ смъртъ: но ты дойде любезнѣйше чедо, и най послѣднето молитвование на злочестныйтъ ти бащъ. . . .

— Не казвай това, не дѣй казва това, Татко. Не ще да бѣде туй послѣднето ти молитвование. Не, не; баща ми нѣма да умре.

— Да но да можяхъ да ти дамъ единъ искръ отъ надеждъ, чедо мое, бѣдно мое чедо! Но увь! тѣй было описано; слѣдъ три дни ты и братіята ти ще бждите.

Сирачета щѣше да рече, но думата издѣхна на устнытъ му.

— Три дни оставатъ! думаше тя, три дни! Не, Не; казувамъ ти; има надежда и баща ми ще жавѣе. На царя духовникътъ не е ли пріятель на Графа Дюнденалда, дѣда ми? Не може ли да ходатайствува за животътъ на сына му? Не, баща ми нѣма да умре, повтори тя съ единъ по-стреснѣтъ тонъ на гласа си, като стискаше все по-силно рѣкѣтъ на бащъ си.

— Тежко ми! горкынка Аравелло! трѣба да ся не водишь по-диръ таквызъ облыгванія. Всичко е изгубено; осѣдителното рѣшеніе